

Janezov veliki evangelij

Peta knjiga

Od Gospoda sprejel
Jakob Lorber

Prevedel Roman Štus

Ljubljana, 2005

Jezus v okolici Cezareje Filipove

Matejev evangelij, pogl. 16
(nadaljevanje)

1. Čudežni obed

1 **Jaz** rečem: “Ura čez poldan je, zato, Marko, poskrbi za obed; pomaga pa naj ti Rafael! Po obedu bomo videli, kaj vse nam bo še prinesel današnji dan. Posedite za mize, ti, Rafael, pa odstrani obe možganski kepi z naše mize in šele potem pomagaj Marku!”

2 **Rafael** je to v trenutku storil in potem rekel Marku: “Naj ti pomagam po človeško ali po svoje? Povej, kaj ti je ljubše! Očitno bi zbudilo manj pozornosti, če bi ti pomagal po človeško; toda po moje bi prihranila veliko časa, ta pa je vendar nekaj zelo dragocenega! Storil bom torej, kar hočeš, tebi pa ne bo treba nikjer nič popravljati, kot da bi bilo kaj pozabljeno.”

3 **Marko** reče: “Da, prijatelj iz nebes, tvoj način, s katerim kar najhitreje prineseš jedi na mize, bi bil seveda zelo koristen – ker kljub pomoči Cirenijevih služabnikov vendarle traja precej dolgo, dokler ne prinesemo na mize jedi za toliko ljudi; toda tu je neka druga težava! Jedi v zadostni količini sploh še niso povsem pripravljene! Če lahko tvoja nadzemljaska spretnost pri tem kaj primore, bi bila zaenkrat tu dobrodošla, sicer bo potrebno še dobre pol ure, preden bo vse pripravljeno za postrežbo!”

4 **Rafael** zelo dobrodušno reče Marku: “To tudi nameravam: kar najhitreje pripraviti in prav tako hitro obložiti mize s primernimi jedmi in pijačami! Povem ti, samo *hoteti* je treba in potem gre vse! Če hočeš, potrebujem samo trenutek in že bodo jedi kar najbolje pripravljene na mizah pred gosti!”

5 **Marko** reče: “Vse to bi že bilo prav; toda potem bi imeli ljudje to za nebeško čarovnijo in bi se jih morda polastil povem razumljiv strah pred jedmi, in si jih bodo komaj upali zaužiti – posebno črnci, ki tu že tako in tako pazijo na vse in jim gotovo nič ne uide!”

6 **Rafael** reče: “O, ravno njih najmanj; ti so že tako vajeni čudežev! Pozno je že in Gospod namerava morda po obedu povedati nekaj zelo pomembnega, kaj – lahko ve le On sam, in tako je očitno bolje, da postoriva vse to z mojo duhovno hitrostjo in nihče se ne bo spotikal ob to! Obenem je to zadnje kosilo, ki ga bo Gospod zaužil tukaj, zato ne škodi, če bo videti nekoliko čudežno! – Mar ne meniš tako tudi ti?”

7 **Marko** reče: “Seveda, kajti ti kot prvi duh iz nebes boš že bolje vedel in razumel kot jaz, kaj je tu primernejše in koristnejše! Zato le stori, kakor se ti zdi prav!”

8 Ko je Marko to povedal Rafaelu, sta oba odšla v kuhinjo, kjer so

kot po navadi imeli polne roke dela Markova žena, njegove hčere in sinovi in še precej Cirenijevih služabnikov, in kljub temu je bil obed za toliko ljudi komaj na pol pripravljen.

9 Tedaj je rekel **Marko**: “Oh, še eno uro bo trajalo, preden bo vse nared!”

10 **Njegova žena** reče: “Da, moj ljubi mož, midva ne moreva delati čudežev, tu prehitovati ne moremo. Treba je potrpežljivo počakati, dokler ne opravimo vsega!”

11 **Marko** reče: “Veš kaj, s hčerami vred pusti zdaj kuhanje, dušenje in pečenje; Rafael kot res hitri kuhar bo vse to kmalu končal.”

12 **Žena** reče: “To bi pa bilo dobro, vsi so že precej utrujeni od veliko dela!”

13 In tedaj so kuharji in kuharice prenehali z delom, **Rafael** pa je rekel: “Zdaj lahko greste tudi vi k vaši mizi! Vse je že na mizah in vsi gostje že jedo. Pridi stari Marko in kot moj sodelavec sedi k mizi, enkrat jej od moje kuhinje ter presodi, ali se tudi jaz spoznam na kuhanje! Tvoja žena in otroci ter Cirenijevi kuharji pa imajo tako in tako pred hišo svojo mizo, ki je kar najobilneje obložena z istimi jedmi in pijačami.”

14 Zdaj se vsi odpravijo iz kuhinje in ko zagledajo na stotine gostov, ki jedo in pijejo za mizami, reče **Marko**, nadvse začuden nad tem pojavom: “Le, kako je to mogoče? Saj me nisi niti za trenutek zapustil, pa so vse mize polne, in, kot je videti, nadvse bogato obložene! Tudi nobene jedi nisi mogel pripraviti in še manj postaviti na mize! Prosim te, povej mi vendar vsaj malo, kako si vse to naredil; resnično, vse razumem prej kot pa tvojo obupno nerazumljivo hitrost, posebno v dejanjih, ki so za to zemljo vendarle nujno vezana na določen časovno-prostorski red. Še enkrat te prosim, da mi vsaj malo namigneš, kako si pripravil jedi in od kod si jih vzeli! Kajti od na pol pripravljenih jedi iz moje kuhinje, ni prišla na te številne mize nobena jed, saj sem jih še pravkar videl, kako mirno čakajo na svoje poslanstvo.”

15 **Rafael** reče: “Potem že nisi dovolj dobro pogledal; vsa tvoja zaloge je namreč porabljena. Le poglej, če ni tako!”

16 **Marko** hitro spet pogleda in vidi, da sta kuhinja in shramba povsem izpraznjeni. Vrne se še bolj začuden in reče: “Ah, prijatelj, s teboj se ne da več vzdržati. Resnično, tri dni nočem zaužiti niti grižljaja, če mi vsaj nekoliko ne razložiš, kako si to naredil!”

17 **Rafael** reče: “Pojdiva zdaj tudi midva za mizo; tam bova o tem izmenjala nekaj besed!”

18 Nato se Marko z Rafaelom napoti k naši mizi, kjer je bilo že prav živahno. Rafael začne takoj jesti, postreže tudi Marku z lepo ribo in ga sili, naj je. Marko ga sicer opozarja, naj mu razloži, kako je mogoče tako hitro skuhati in postreči, toda **Rafael** zelo prijazno odvrne: “Zdaj ljubi prijatelj, jej in pij! Ko bova oba spet dovolj okrepila

svoje telo z blagoslovljeno jedjo in pijačo, bova tudi rekla nekaj besedic o mojem hitrem kuhanju in hitri postrežbi.”

19 Marko zdaj vendarle uboga Rafaela ter pošteno je in pije.

2. Kako nastanejo čudeži

1 Ko smo po približno eni uri pojedli ves obed, **Marko** znova zaprosi Rafaela za razlago: “No, nebeški prijatelj, ali mi boš vendarle kaj povedal?!”

2 **Rafael** reče: “Glej, prijatelj, seveda bi ti rad razložil; toda za zdaj bo stvar kljub razlagi ostala tako dolgo zelo čudežna, dokler ne boš tudi krščen s Svetim duhom iz nebes! Ko bo Gospodov Duh tvojo dušo nekoč povsem prevzel in bo z njo eno, tedaj boš vse to kristalno jasno razumel tudi brez razlage, zdaj pa bi ti celo najboljša razlaga lahko zadevo le malo osvetlila! Celo najpopolnejša duša nikoli ne razume tega, kar je povsem duhovno; to lahko razume le duh v njej in duša nazadnje po svojem duhu! Ker pa vendarle hočeš, da ti vsaj malo nakažem, se nekoliko ozri okoli sebe in povej, kaj si videl!”

3 Marko se ves začuden ozre na vse strani in zagleda pri vsaki mizi množico Rafaelu podobnih mladeničev, ki strežejo številnim gostom in jih zmeraj z vsem oskrbijo; mnogi prinašajo celo sveže ribe iz morja, pohitijo z njimi v kuhinjo in takoj spet z že pripravljenimi jedmi k mizam; zamorci so namreč zelo lačni, in ker so jedi odličnega okusa, jim še bolj teknejo.

4 **Rafael** vpraša Marka: “Ali zdaj razumeš, kako zmorem marsikaj opraviti kar najhitreje in prav zlahka, posebno če pomisliš, da lahko duh kot princip, ki prodira v najbolj notranje bistvo bitij in stvari, zmeraj najučinkoviteje in najuspešneje ravna z vso materijo kakor hoče, in ga prav nič ne more ovirati?! Poleg tega imam kot nadangel eone soslужabnikov, ki so vsi vsak trenutek odvisni od moje volje. Ko iz Gospoda nekaj hočem, ta volja že tudi takoj preplavi neštete meni podrejene služabnike, in ti postanejo pri priči povsem dejavni in tudi zlahka ter zate nedoumljivo hitro opravijo želeno dejanje. Jaz sam seveda ne delam tako rekoč nič; toda moja nadvolja pripravi eone soslужabnikov k dejavnosti iz najglobljega temelja biti in zahtevano dejanje je na ta način zlahka najhitreje opravljeno, in to toliko zanesljiveje, ker smo – že Gospod v Svoji previdnosti, potem pa še mi – že zdavnaj vse pripravili za dejanje, ki lahko potem, če bo nuja, kot že zdavnaj izvršeno, najhitreje preide v zunanje, za vas vidno dejanje.

5 Saj si vendar videl, kako je zgoraj na hribu nastala oslica; in glej, tako nastane vse, če naša volja pranaravne duhove, ki izhajajo iz naših misli, notranje spodbudi k neki tako ali drugače urejeni dejavnosti in jih prisili k delovanju! In samo to, prijatelj, naj ti rabi za razlago, ki si jo želel od mene! Več ti z nadvse omejenimi besedami sveta in je-

zika ne morem povedati! Več niti ne sprašuj; dokler namreč v svoji duši sam ne postaneš duh, od vsega tega nikoli ne boš razumel več kot razumeš zdaj! Nobeno ustvarjeno bitje ne more nikoli prodreti v znanje in spoznanje čistega duha. – Razumeš zdaj nekoliko več?”

6 **Marko** pa je bil s to razlago povsem zadovoljen in je rekel: “Zahvaljujem se ti za to prav dobro razlago; zdaj namreč, če povzamem vse, kar sem videl in slišal, v svoje popolno zadovoljstvo vendarle razumem, kako ti, najljubši nebeški prijatelj, delaš svoje čudeže in posebno, kako opraviš dejanja, ki jih zahtevamo od tebe. In zdaj lahko odkrito trdim, da se vsak čudež zgodi vendarle nekoliko naravno, in gre vedno za združitev moči, ko je treba kakšno dejanje opraviti ali zelo hitro ali s periodično razdelitvijo. Da, zdaj vidim celo nekakšno rahlo podobnost med vašimi duhovnimi čudeži in čarovnijami zemeljskih čarodejev, in ta je v tem, kar si imenoval Božja previdnost in priprava!

7 Veš, moj nebeški prijatelj, zdaj že spet govorim povsem naravnost kakor mislim! Povsem nenadoma, brez vsake priprave in Božje previdnosti, bi vam najbrž bilo prav tako težko narediti kakšen zapleten čudež kakor čarodeju, če se ne bi prej pripravil in sporazumel z ljudmi, ki ga morajo podpirati. Seveda ne smejo o tem drugi ljudje nič vedeti, sicer bi čarovniji slaba predla! Iz tega sem potegnil sklep, ki ga je gotovo težko ovreči: Gospodu in po Njem so vam mogoče vse stvari, toda nikoli nepredvidoma, ampak morda pred večnostmi pripravljene in torej duhovno že zdavnaj periodično uresničene. Kar se torej tu zgodi kot zunanje dejanje, je bilo duhovno že zdavnaj predvideno in pripravljeno!

8 Zato zemlja, kakršna je naša, ne more preiti v tako popolno bivanje zgolj z vsemogočnim ‘Fiat!’*, ampak šele sčasoma po dolgih predhodnih pripravah, po katerih je ta zdajšnja zemlja, kakršna je in obstaja, morala preiti v bivanje kot nujna posledica teh priprav. Iz istega razloga je potem tudi toliko kot povsem nemogoče, da bi nekaj začelo nenadoma popolnoma in trajno bivati. Vse, kar koli nastane hitro, prav tako hitro tudi mine. Blisk na primer nastane hitro in prav tako tudi hitro mine. Druga nasprotna posledica pa je potem tudi to, da nekaj, kar obstaja trajno, ne more več izginiti nenadoma, temveč mineva le periodično, kakor je nastalo. Nekaj, kar še nikoli ni bilo predvideno in pripravljeno, torej nikoli ne more biti udejanjeno zgolj z oblastnim izrekom, četudi podprtim z najtrdnejšo voljo, niti v primeru nastanka niti v primeru prenehanja in minevanja. Vse je torej treba gledati le kot začasen čudež in vsako dogajanje je nujna posledica mnogih vsakokratnih periodičnih procesov!

9 Glej, ti moj prijatelj iz nebes, Gospodu edinemu vsa hvala; toda kot se mi zdi, sem tvojo razlago, ki si mi jo dal, morda dojel globlje, kot si si lahko v začetku predstavljal! Da, moj najljubši Rafael, glej, tako

*‘Zgodi se!’

zelo neumni stari Rimljani vendarle niso, kot si nekateri mislijo! No, kaj meniš zdaj, prijatelj? Sem te razumel ali ne?"

3. Božja previdnost in svoboda človekove volje

1 **Rafael** reče smehljaje se: "Malo se ti že dozdeva, toda s svojimi 'nujnimi posledicami' in z našimi 'nujnimi predvidevanji' in 'dolgotrajnimi pripravami' si na zelo napačni poti; da je to res, naj te takoj prepriča nekaj res očitnih primerov! Poglej naokrog, določi kraj in zahtevaj od mene, po svoji najsvobodnejši volji, kje hočeš imeti eno ali tudi več popolnih dreves in kakšna, ter nadvse obilno obložena z zreli mi sadeži! Ali hočeš drevesa različnih vrst? Skratka, izreci in nepredvideno ter nepripravljeno bodo trajno obstajala in tisočletje ne bo moglo povsem zabrisati sledov njihovega obstoja! Torej izgovori, kaj hočeš, in pri priči boš videl pravi čudež, ki še nikdar ni bil predviden in pripravljen!"

2 **Marko** reče: "Da, da, prijateljček, to bi bilo že vse lepo in prav, če bi mi lahko zagotovil, da sta moja volja in hotenje povsem v moji svobodni oblasti! To pa boš morda storil še veliko težje, kakor na poljubnem prostoru postavil različno sadno drevje, ki ga bom zahteval! V glavo si mi vsadil močnega črva dvoma o tem, da celo vi, najmogočnejši duhovi, brez predvidevanja in priprave niste sposobni narediti čudeža tako rekoč iz nič! Popolnoma zanikati zadeve ravno nočem; toda po presoji vsega, kar je na tej zemlji kdaj bilo, kar je in tudi bo, to zelo težko sprejemem, ker temu nekoliko preglasno ugovarja že Božja vsevednost in temu ne moremo ugovarjati z morebitno prazno trditvijo, kot da bi Bog za nekaj nehote in nevede naprezal Svoje vsespoznanje. Če pa Bog od vekomaj ni mogel ostati povsem neveden glede tega, da bo v nekem času Njegov angel Rafael tukaj na željo nekega človeka pričudodelil drevesa, bo prav tako težko dokazati, da tudi ta čudež ni bil že od vekomaj predviden in pripravljen! Povsem duhovno predviden pa je bil prav gotovo!"

3 **Rafael** reče: "To pa tudi nič ne pomeni, če le ni pripravljen do materialnega sprijemanja! Poleg tega pa je človekova volja vendar tako svobodna, da je niti Gospod niti mi ne moremo niti najmanj motiti s predvidenjem in še manj s pripravo našega delovanja. Torej si lahko popolnoma prepričan, da tvoja najsvobodnejša volja po svoje ni niti predvidena niti pripravljena. Zato zahtevaj in videl boš, da ti bo Gospod ali sam ali po meni kot Svojemu staremu pradavnemu hlapcu gotovo brez vsake priprave za trajno pričaral sadna drevesa, ki jih boš svobodno zahteval!"

4 **Marko** ob tem nekoliko pomisli in čez nekaj časa reče: "Prijateljček, ali morajo biti ravno sama sadna drevesa? Po naključju bi si lahko zaželel tudi kaj drugega?! Bi lahko pričaral tudi to?"

5 **Rafael** reče: “O vsekakor, za eno in drugo se mi je treba povsem enako potruditi. Zahtevaj, kar hočeš, in nastalo bo!”

6 Po tem zagotovu **Marko** še nekaj časa razmišlja, ali se le ne bi spomnil česa, kar bi angela vsaj malo spravilo v zadrego. Ker pa se ne spomni ničesar več, reče Rafaelu: “Postavi mi torej udobnejšo in trdnjšo hišo, pravo prenočišče za tujce in domačine, dobro ograjen vrt, zasajen z vsakovrstnim užitnim sadnim drevjem, pa tudi datlji ne smejo manjkati in v vrtu vodnjak z izvirom sveže vode!”

7 **Angel** reče: “Toda prijatelj, mar ni to nekoliko preveč naenkrat?”

8 **Marko** reče: “Aha, kajne prijateljček, pa si se le malo zaletel! Da, da, brez predvidevanja in priprave tega pač ne bo mogoče narediti! Vendar pa te nočem k ničemur siliti; kar lahko pričudodeliš, pričudodeli, drugo, kar sem zahteval, pa opusti!”

9 **Angel** reče: “Vse bo narejeno tako, kot si zahteval. In v Gospodovem imenu naj se zgodi vse, kar si zahteval od mene! Pojdi in si oglej vse, kar najdeš tu, in mi potem sporoči, ali ti je tako prav! Če ti kaj ni všeč, povej, kajti glej, zdaj se lahko še marsikaj spremeni! Jutri bi bilo prepozno, ker nas gotovo ne bo več tu. Pojdi torej in si vse dobro oglej!”

4. Nova Markova posest, Rafaelov čudež

1 Marko se ozre naokrog in se zmede ob pogledu na to, kar je nastalo v trenutku. Desno, severovzhodno od stare ribiške kočice, je stala lepa hiša, zidana iz opeke in je z jugovzhodnim pročeljem segala skoraj do morja. Imela je nadstropje z udobnim hodnikom okoli vse hiše, v pritličju pa prostorno kuhinjo, veliko shrambo in še osemnajst prostorov, med njimi pet dnevnik sob in potem trinajst velikih soban za vsakovrstne gospodarske namene, kot razne žitnice, shrambe za meso, shrambe za sadje, zelenjavo, za stročnice in korenovke. Ena od velikih soban je bila z belim marmorjem obzidan zbiralnik za vodo, ki je meril dobrih dvajset kvadratnih sežnjev in je bil šest čevljev globok; voda pa je stala le štiri čevlje in pol visoko, kar je bilo dovolj globoko za gojitev žlahtnih rib.

2 Ta notranji ribnik je dobival najčistejšo vodo iz povsem novega obilnega izvira; skozi majhne, toda številne odprtine na kamniti plošči je od spodaj pritekala v ribji zbiralnik do določene višine. Od tam je bila napeljana odvodna cev v morje, vendar jo je bilo mogoče zamašiti, če bi hoteli zbiralnik napolniti z vodo do vrha. Okrog vodnega zbiralnika je tekla zelo lepa, predrta, dva čevlja in pol visoka ograja, prav tako iz belega marmorja, in na eni strani je bil za primer, da bi zbiralnik napolnili z vodo do vrha, narejen zelo ljubek odvodni kanal, ki je seveda potekal skozi hišni zid in se prav tako izlival v morje nedaleč od globlje odvodne cevi. Stene in tla so bili prav tako obloženi z be-

lim marmorjem, strop pa je bil iz najčistejše in najfinejše cedrovine brez grč in beljave. To sobano je razsvetljevalo pet oken, z marmornimi obrobami, vsako je merilo pet čevljev v višino in tri v širino. Okna so bila opremljena z nadvse čistimi kristalnimi ploščami in urejena za odpiranje in zapiranje, tako kakor tudi vsa druga okna na hiši.

3 Vhodna vrata so bila iz bron, ki se je svetil kakor zlato, vsa sobna vrata pa iz najboljše cedrovine, ljubko in prikupno izdelana ter smotrno opremljena z dobrimi zapahi in ključavnicami. Celo prvo nadstropje je bilo nadvse lepo obloženo s cedrovino in vsaka sobana je bila videti prečudovita. Obenem so bile vse sobane v pritličju in nadstropju kar najbogateje opremljene z vsem, kar potrebuje najboljše prenočišče, in žitnica je bila polna žita, shramba polna vsega mogočega, kar je potrebno v kuhinji. Skratka, zahtevana hiša, kakršno si je kot grad v oblakih predstavljal Marko in si jo že dolgo želel, ni bila le najsolidnejše zgrajena, temveč za več let najobilnejše založena z zalogami različne hrane in vsega drugega.

4 Za hišo so bili nadvse okusno in obenem smotrno zgrajeni še hlevi za različno živino in več lop za ribiško opremo ter najbogateje opremljeni in založeni z vsem potrebnim, in okrog vseh novih stavb je bil zasajen gosto ograjen vrt, prej nikogaršnja peščena stepa, zdaj najrodovitnejša prst, zasajena z najboljšimi sadnimi drevesi. Nekaj oralov pa je bilo zasajenih z najboljšo vinsko trto, ki je bila polna najlepšega in najsočnejšega in že povsem zrelega grozdja. Tudi zelenjave ni manjkalo.

5 Sredi vrta je bilo še najboljše zdravilno kopališče, zgrajeno kot marmorni tempelj. Imelo je dva ločena bazena: enega za zdravljenje protinastih bolnikov z zelo toplo izvorno vodo in drugega za zdravljenje gobavih bolnikov z mlačnimi žveplenimi in natronovimi izviri, ki jih je Rafaelova oblast po Moji volji šele zdaj napeljala tja iz najgloblje notranjosti zemlje. Obenem je zagledal tudi luko, zgrajeno iz samih štirikotnih kamnov in pet velikih, najboljše zgrajenih ladij z jadri in vesli v zelo prostornem pristanišču, katerega vhod, čeprav šest sežnjev širok, je bilo ponoči mogoče povsem zapreti z železno verigo. To pristanišče je bilo narejeno natančno po večkratni zamisli starega Marka, ki si je ob ogledovanju vsega tega, kar je čudežno nastalo, nenehno mel oči, ker je še kar mislil, da spi in vse te reči gleda v sanjah.

6 Ko je končal ogled, ki je trajal skoraj eno uro, je prišel (**Marko**) skoraj omotičen nazaj in strmeč rekel: "Ali je vse to resnica ali pa vse to gledam le v nekakšnem blaženem sanjarjenju? Ne, ne, to ne more biti resnično! Tako sem si namreč že večkrat v brezplodni domišljiji slikal prenočišče in ga v jutranjih sanjah že tudi nekajkrat gledal, – in ti, prijatelj iz nebes, si me prestavil v umetno spanje in zdaj sem si svoje lastne zamisli znova ogledoval v snu!"

7 **Rafael** reče: "Ti maloverni Rimljan ti! Če bi bilo vse to le sanjarjenje, tega zdaj ne bi mogel več videti in menda le ne boš še naprej

trdil, da še zmeraj spiš in sanjaš? Pošlji zdaj tja svojo ženo in otroke, da tudi oni pogledajo, kaj vse je tam, in potem bodo prišli in ti pomagali iz sna!”

8 **Marko**, ki se še enkrat ozre po novi hiši, reče: “Oh, niso sanje, vse to je nadvse resnično! – Ali bo tako tudi ostalo?”

5. Otroci sveta in Gospodovi otroci

1 **Rafael** odgovori: “Mar ti nisem rekel, da vsega tega, se pravi, kar je trdno zgrajeno, celo tisočletje ne bo povsem izbrisalo? Le različno sadno drevje, žlahtni grmi in rastline kot tudi pet ladij ne bo vzdržalo tako dolgo; toda zidovje bo obstalo dolgo, zelo dolgo! Celo po dva tisoč letih bodo še odkrivali sledove tega; seveda pa se ne bo nihče več spomnil nadzemeljskih graditeljev teh zidov. Celo v zdajšnjem času bodo najbližji sosedje, ko bodo vse to videli, govorili, da so vse to zgradili Rimljani, ki so bili tu, ker veliko močnih rok naredi tudi čudeže! Ti pa pusti svetnim ljudem njihovo prepričanje; če namreč v neki deželi živi deset krat desetkrat sto tisoč ljudi, kakršni so zdaj, boš našel vsega skupaj komaj pet tisoč ljudi, ki bi ti to po dolgem prigovarjanju po pameti verjeli. Slepe vere pa ne bi mogel rabiti niti ti in še manj mi, nebeški duhovi. Prav tako ni pomembno, ali jih veruje veliko ali malo; Gospod je namreč prišel na svet le zaradi svojih maloštevilnih otrok, ne pa zaradi svetnih ljudi. In tako bo ostalo do konca tega sveta in njegovih časov!

2 Kadar koli se bo Gospod na tej zemlji spet razodeval, ali samo po besedi ali občasno na trenutke tudi osebno, bo to zmeraj storil le Svojim resničnim otrokom, ki so od zgoraj! Svet in Njegovi otroci Ga bodo uživali le malo ali pa nič! Zanje je večnost dovolj dolga, da jih pripelje do nekakšne nadvse podrejene svetlobe.

3 Nikar ne verjemi, da bo ta najvišja svetloba iz nebes kdaj prežela vse ljudi na zemlji! Le resnični otroci, zmeraj v majhnem številu, bodo z njo povsem in najobilneje obdarjeni, otroci sveta pa si bodo zgradili templje in hiše malikov le iz svoje nesnage ter jih obdali z železnimi zakoni in sleponeumnimi pravili, vendar pa zaradi tega redkim resničnim otrokom nikoli ne bodo mogli do živega; za to bo Gospod zmeraj kar najzvesteje poskrbel. Zato naj noben Jeremija ne poje več žalostink med svetnimi ljudmi! – Zdaj pa pojdi h Gospodu in se mu zahvali za tako velik dar!”

4 Tedaj pride k Meni **Marko** in se Mi hoče začeti zahvaljevati z velikim pompom najbolj izbranih besed.

5 **Jaz** pa mu rečem: “Prihrani trud svojemu jeziku; Jaz sem že sprejel zahvalo tvojega srca in zato ne potrebujem zahvale jezika! Ali ni vsak pošten gostitelj vreden svojega plačila? Tudi ti si pošten gostitelj in si nam vztrajno kar najbolje stregel skoraj osem dni; tega vendar ne mo-

remo zahtevati od tebe zastonj! To prenočišče bo tebi in tvojim poznim potomcem pripravilo najboljšo oskrbo! Ti pa skrbi za to, da bo Moje ime ostalo trdno zasidrano na tem kraju, to se pravi, pri tvojih potomcih; kajti z izgubo Mojega imena iz svojih src, bi kmalu izgubili tudi vse drugo! Kdor bi sicer izgubil vse na svetu, vendar pa bi ohranil Moje ime, še vedno ne bi izgubil ničesar, temveč le vse pridobil; toda kdor bi izgubil iz svojega srca Moje ime, bi izgubil vse – četudi bi imel vse dobrine na zemlji!”

6. Gospodove zapovedi o vedenju za gostitelja Marka

1 (**Gospod:**) “Zato skrbi predvsem za ohranitev Mojega imena v srcu! Komur ostane to, mu ostane vse; komur pa to ne ostane, je tudi izgubil vse!

2 *Kdor pa resnično ljubi Mene in svojega bližnjega kot samega sebe, nosi Moje ime resnično in živo v svojem srcu* in s tem zaklad, ki mu ga vse resničnosti ne bodo mogle odvzeti; kajti Boga resnično v vsem dejanju ljubiti je več, kot biti gospodar vseh zakladov ne le tega, temveč vseh svetov v celotni neskončnosti.

3 Toda ni dovolj, da Me priznavate le s pametjo, temveč z resnično ljubeznijo v srcu.

4 K tebi bodo prišli najrazličnejši reveži; kar jim boš storil brez zemeljskega plačila, boš storil Meni in Moja ljubezen ti bo poplačala.

5 Če pride k tebi kdo, ki je gol, ga obleci! Kdor pride k tebi brez denarja, mu ga ne krati, če ga potrebuje v svetu!

6 Jaz sem sicer hotel, da bi vsi ljudje živeli med seboj kot bratje brez tega pogubnega menjalnega sredstva; toda ker so ga svetni ljudje v svetu že zdavnaj vpeljali za večje udobje svoje trgovine, ga bom tudi pustil, – toda blagoslov bo prinesel ljudem šele po Moji ljubezni!

7 Naj ne bo zate nikoli vredno nič drugega razen Moje ljubezni – to ti bo prineslo tudi Mojo ljubezen in Moj blagoslov! Kdor potrebuje en groš, mu daj dva, tudi tri, in Moja ljubezen ti bo po drugi strani povrnila deset- in tridesetkratno!

8 Skratka, v vsem, v čemer opaziš nekoga kot revnega in mu za Mojo ljubezen z veselim srcem pomagaš, boš lahko zmeraj računal na Moje povračilo, ki ne bo nikoli izostalo!

9 Če pride na primer k tebi v zdravilišče sicer premožen človek, ki pa ga muči putika, mu po pravnjki presoji zaračunaj prenočišče in hrano, toda kopeli mu ne računaj!

10 Če pa pride kdo v kopalnišče zgolj zaradi užitka, mu kopel, prenočišče in hrano zaračunaj draže kot drugim! Če pa hoče od tebe resnico, mu jo daj zastonj; kajti v tem je revež!

11 Če pa pride svetno moder in hoče od tebe slišati resnico, mu je ne daj zastonj, ampak naj ti za vsako besedo plača groš, ker za tak-

šnega iskalca resnice ima resnica vrednost šele tedaj, ko jo pridobi za veliko denarja!

12 Če bo prišel k tebi lačen revež, mu daj jesti in piti in ga ne pusti od sebe kot reveža; če pa pride nekdo, ki mu je v zabavo, da je pri tebi za mizo, naj plača tudi tisto, kar je pojedel revež poleg njega!

13 Vsako revščino podpiraj zastonj in vsako zabavo si pusti plačati! – Si Me razumel?”

14 **Marko** reče, jokajoč od veselja: “Da, Gospod!”

15 **Jaz** rečem: “Pojdi torej in vse to pokaži svojim!”

16 Marko je šel k svoji nadvse začudeni družini in ji razodel Moj namig in vsi so naglo odšli k novi hiši in seveda tudi vanjo, ter si vse natančno ogledali. Žena in otroci so medleli od same blaženosti in sreče in od samega veselja niso vedeli kako in kaj. Zdaj pa so Me vprašali vsi, ki so sedeli za mizo, ali bi si smeli tudi oni ogledati ta najočitnejši čudež.

17 **Jaz** sem rekel: “Ljubi prijatelji! To delo bo ostalo in pozneje si ga boste lahko še dovolj pogosto ogledali in ga občudovali; Jaz pa ne bom ostal, razen po ljubezni v vaših srcih.

18 Zato ostanite tu pri Meni, dokler še ostajam pri vas; Jaz sem vendar več kot tisto čudežno delo, kateremu podobnih bi lahko v trenutku naredil nešteto!”

19 **Vsi** reko: “Da, da, da, o Gospod, ostali bomo, vsi bomo ostali pri Tebi, o Gospod; ti sam si vendar več kot vsi čudeži Tvoje moči, modrosti in dobrote, ki napolnjujejo vso neskončnost!”

7. O rimskem vrhovnem svečeniku. Kritika poganske duhovščine v Rimu

1 **Cirenij** reče: “Gospod, Ti poznaš mojo pomembno in težko vladarsko službo; toda zdaj se mi zdi, kot da sploh ni pomembna, in kot da bi se tudi brez mene opravljala sama in bi skrbela zase brez mojega sodelovanja! Samemu sebi se že pošteno zdim kot peto kolo na vozu; vem namreč, da Ti, o Gospod, zdaj skrbiš za vse moje posle in v mojem vladanju še nikoli ni bilo večjega reda kot ravno zdaj, ko Ti, o Gospod, skrbiš zame!

2 O ti srečno cesarstvo! Rim, ti moja očetnjava, kako zelo se lahko skrivaj veseliš tega, da je Gospod Svoje milostno oko obrnil k tebi in si hoče tudi v tvojih starih zidovih, trdnjavah in kočah vzgojiti otroke! Gospod, s svojim življenjem Ti jamčim: Če bi bil namesto tu v Rimu in bi pred Rimljani naredil takšno znamenje, bi ne bilo niti enega človeka, ki Ti ne bi izkazal najvišjega Božjega čaščenja! Toda Ti poznaš Svoj načrt in poznaš Svoja pota, in zato je že najbolje tako, kot si določil Ti sam!”

3 Navsezadnje je rekla tudi Moja **Jara**, ki je doslej molčala kot miš:

“Zaradi Rima bodi, visoki namestnik, čisto miren! Pravi Rimljani že, te še nekako prenašam; toda v Rimu je tudi zelo veliko malikovalskih svečenikov, ki so vsi podrejeni tako imenovanemu *pontifexu maximusu**! Ti imajo ljudstvo v žepu in ga držijo za vrat vesti s svojimi grožnjami s Hadesovimi in celo Tartarusovimi kaznimi, ki naj bi kar najstlahotnejše večno obstajale! Gorje tistemu, ki bi si drznil dregniti v takšno osje gnezdo! Resnično, temu bi se kar najhitreje godilo silno slabo! Mislim, da bi bili vaši svečeniki tu še tisočkrat hujši od naših tempeljarjev, ki še vendarle nosijo Mojzesa in preroke na hrbtu in na prsih, četudi večinoma le navzven. Vaši pa tudi navzven nimajo ničesar; vse njihovo početje je najhujše samoljubje in nepremagljiva sla po gospodovanju nad vsem.

4 Saj sta mi vendar dva podrejena rimska svečenika, ki sta prenočila pri nas, pripovedovala, da je *pontifex maximus* tako visoko bitje, da se celo sam Zevs, ki prav gotovo vsako leto enkrat obišče *pontifexa maximusa*, tri- do sedemkrat prikloni pred njim, preden si upa spregovoriti besedo s svojim najvišjim namestnikom na zemlji, in mu v največjem strahospoštovanju dati kakšne nove zakone za umrljive ljudi na zemlji. Seveda Zevs *pontifexa maximusa* ne počasti ravno zaradi njeg samega, temveč le zaradi neumnih smrtnikov, ki naj bi iz tega spoznali, kako neizrekljiva in neizmerna visokost in veličastvo obdajata najvišjega namestnika najvišjega boga na zemlji.

5 On naj bi bil na zemlji gospod nad vsemi cesarji, kralji, knezi, vojskovodji in mnogimi drugimi največjimi velikaši. Potem naj bi imel v svoji izključni oblasti vse elemente. Če s svojo najsvetejšo nogo ježno tepta zemljo, ta takoj od strahu trepetata kot trepetlikov list v divjem viharju in gore začnejo bruhati ogenj in tako podpirajo razsrjenega *pontifexa maximusa*, da toliko izdatneje ohladi svojo zmeraj upravičeno maščevanje v Zevsovem imenu.

6 Samo od njega naj bi bila odvisna dobra in slaba letina. Če blagoslovi zemljo, so takoj po vsej zemlji preobilne žetve; če pa zemlje ne blagoslovi, bodo žetve na zemlji zelo pičle, – in če bi celo izrekel kletev nad zemljo, potem bi že bilo konec z vsem in nad zemljo bi prišle vojna, lakota, kuga in še tisoč drugih najbolj nezaslišanih nadlog! Razen Zevsa ga morajo ubogati vsi drugi bogovi; če bi se mu uprli, bi jih lahko za tisoč let izgnal z zemlje, – kar pa se nikoli ne zgodi in se nikoli ne bo zgodilo, ker so vsi bogovi preveč in pregloboko življenjsko prepričani o neizrekljivi visokosti *pontifexa maximusa*.

7 Torej naj bi *pontifex maximus* imel trojno vrhovno oblast: prvič, nad vsemi bogovi razen nad Zevsom, s katerim je seveda na enako visoki ravni, drugič, nad vso zemljo in njenimi elementi, in naposled, tretjič, nad vsemi ljudmi, živalmi in drevesi, grmi in rastlinami. Poleg tega pa naj bi še ukazoval vsem planetom in zvezdam, obvladoval ob-

*Vrhovni svečenik pri starih Rimljanih.

lake, vetrove, bliske, grom, dež, točo in sneg, in morje naj bi neprenehoma trepetalo pred njegovo neskončno oblastjo!

8 In v tem smislu sta mi rimska svečenika pripovedovala še veliko o njunem *pontifexu maximusu*. Nekaj časa sem mislila, da sta si z menoj dovolila le neprimerno šalo; toda žal sem se še prehitro prepričala, da sta oba norca jemala to povsem resno. Ko sem jima namreč začela govoriti o edinem resničnem Abrahamovem, Izakovem in Jakobovem Bogu in Njegovih delih, sta se mi začela grdo posmehovati in mi nadvse živo zagotavljala, da se popolnoma motim; imata namreč tisoč dokazov proti nemu, da je tako, kot sta mi povedala.

9 Vprašala sem ju, ali morda vesta, ali je *pontifex maximus* umrljiv ali neumrljiv. Nato se je eden nekoliko prehitro zagovoril in rekel, da je *pontifex maximus* za zemljo sicer še umrljiv; ko pa umre, ga Zevs takoj vzame v najvišji elizij, in tam je potem sto let za Zevsovo mizo in s tem nazadnje tudi v kraljestvu bogov sam postane resnično božanstvo. Ta pripoved drugemu sploh ni bila všeč in jo je takoj popravil takole: 'Že spet si izblebetal pravo germansko neumnost! Od kdaj je bil *pontifex maximus* umrljiv?! Kar si povedal o njem, to velja vendar le za nas, nižje svečenike, posebno če si nismo znali popolnoma pridobiti naklonjenosti *pontifexa maximusa*; *pontifex maximus* nikoli ne umre in ne more umreti, ker mu je Zevs podelil nesmrtnost za vse čase! Glej,' je nadaljeval, 'jaz poznam do zdaj že četrtega in od vseh štirih še noben ni umrl in kljub temu sedi vedno le en nesmrtnik na prestolu, in ne štirje, čeprav so vsi neumrljivi, ker noben *pontifex maximus* nikoli ne more umreti in izgubiti svojega najvišjega prestola na zemlji!'

10 Končno sem spet jaz rekla: 'Toda to je vendar povsem nemogoče! Kako morejo biti štirje eden in eden štirje?! To se mi zdi pač germanska neumnost! Skratka,' sem rekla, 'svojega *pontifexa maximusa* sta ožigosala za svetnega norca in je torej prav tako umrljiv človek kot vsak izmed nas, in njegova oblast je predvsem v cesarjevem orožju, v veliki neumnosti in slepoti zanemarjenega ljudstva in končno v nekakšnih najslabših čarovnijah, saj pred zelo neumnimi in duhovno slepimi ljudstvi je lahko delati čudeže! Pojdita, pustita me s svojimi neumnostmi pri miru! Saj bo že dovolj, da sta vidva tako izredno neumna! Zakaj naj bi ob vaju postala takšna tudi jaz?'

11 Zaradi tega sta bila oba zelo besna name in tudi drug na drugega, in sta si kmalu začela očitati najhujše stvari in sta pretepejaje se odšla skozi vrata. Jaz pa sem ju, ko sta se ravšala kot dva psa, še skozi okno vprašala, ali je tudi to zapovedal *pontifex maximus* z novim Zevsovim zakonom iz elizija. Toda na srečo mojega glasu nista slišala in sta drug drugemu *pro* in *contra* čedalje bolj dokazovala nesmrtnost *pontifexa maximusa*, dokler ju ni nazadnje nekaj naših hlapcev spravilo narazen.

12 Zdaj pa te prosim, ljubi, visoki Cirenij, kako bi se ob takšnem najneumnejšem fanatizmu ljudstva izkazal Gospod v Rimu? Brez obilo

ognja in žvepla gotovo slabše od slabega! Oh, ljubi Gospod je že od vekomaj vedel, kje bo v tem Njegovem času na zemlji še vedno najbolje in najbolj smotrno, in je zato stopil na svet med svoje ljudi ravno tu in nikjer drugje! Glej, to je moje mnenje; kakšno pa je morda nasprotno tvoje? Kaj mislita ti ali rimski cesar o tako ominoznem *pontifexu maximusu*?”

8. Religiozne razmere v Rimu v Jezusovem času

1 **Cirenij** reče: “Dete moje, povsem prav imaš; v Rimu je že, seveda le med ljudstvom, s *pontifexom maximusom* natančno tako in se za zdaj glede tega tudi ne da nič spremeniti! Toda lahko ti trdno zagotovim, da le še najnavadnejša drhal brez višje izobrazbe na pol verjame v to; od boljšega dela ljudstva pa nihče več, in se da pri nas Rimljanih še vedno kaj doseči.

2 Zaradi nižjega ljudstva bo nekoč razširjanje teh povsem božanskih resnic povzročilo marsikak neljub boj, toda tudi vernike, ki bodo, po pristno rimski navadi, z veseljem zastavili za ta nauk imetje, kri in življenje. Malo verjetno je, da je še kje na zemlji ljudstvo, ki bi se manj balo smrti kakor Rimljani! Ko se pravi Rimljan zelo zavzame za nekaj, zmeraj zastavi za to tudi svoje življenje! Tega druga ljudstva ne storijo, o tem si lahko povsem prepričana!

3 Naši svečeniki so zdaj le še peto kolo na vozu in njihovi ljudski prazniki in pridige rabijo le še zabavi ljudstva. Nihče pa se ne ravna več po starih navadah. Za to skrbi naš vseobsežni pravni nauk, ki je izvleček najboljših in najmodrejših filozofov, ki so kot ljudje kadar koli in kjer koli hodili po tej zemlji.

4 *Pontifexa maximusa* država ohranja le zaradi najpreprostejšega ljudstva in je v svojem nekoč svobodnem delovanju postal zelo omejen. Da, pred nekaj stoletji je bilo še povsem drugače; tedaj je bil *pontifex maximus* tako rekoč nekakšen bog med ljudmi! To je bil zmeraj zelo učen človek in je tak moral biti, ker bi sicer težko dosegel to najvišjo službo. Moral je biti izveden v egiptovskih misterijih in povsem seznanjen z vsemi oraklji in njihovimi skrivnostmi. Prav tako je moral biti popoln mag – o tem je moral v najskrivnostnejšem kolegiju pred najstarejšimi rimskimi patriciji zmeraj prestati strog preskus. Če je imel vse zahtevane lastnosti, so mu podelili pontifikat z vsemi pravicami, prednostmi in slabostmi.

5 Potem je lahko z ljudstvom počel seveda marsikaj, skrivoma pa je moral zmeraj kazati primerno spoštovanje do patricijev in tudi narediti, kar so zahtevali. Če so hoteli vojno, je moral zmeraj prerokovati tako, da je ljudstvo iz volje bogov spoznalo, da je vojna nujna; toda resnični bogovi so bili vendarle samo patriciji cesarstva in z njimi prvi in najbolj izobraženi meščani, umetniki in pesniki, ki so najprej izhajali

iz zamisli, da morajo domišljiji ljudi dati sicer široko, a vendar določeno smer, da bi jih obvarovali pred najsramotonejšimi zmotami.

6 Vsak človek ima namreč naravno domišljijo. Če se ta zanemari, se lahko po njej najžlahtnejši človek spremeni v najkrvoločnejšo zver; če pa je njegova domišljija urejena in naravnana na žlahtnejše oblike, med katerimi se začne povsem urejeno gibati, bo tudi sama začela ustvarjati žlahtnejše oblike, prešla bo v čistejše mišljenje in prizadevanje ter oživila voljo v blagor svojih notranjih stvaritev.

7 In tako ves nauk o bogovih ni nič drugega kot čedalje bolj urejena domišljajska tvorba, izmišljena za urejanje splošnočloveške domišljije in kolikor je mogoče praktično uresničena, vidno in učinkovito, z vsemi humanimi sredstvi. Razumljivo je, da smo morali biti mi, modri in izkušeni patriciji, na videz taki, kakršno smo hoteli imeti ljudstvo.

8 In tako kot je bilo takrat, je še zmeraj, le da je zdaj tudi že proletariat posvečen v marsikaj, v kar smo bili prej posvečeni le mi, patriciji, in zato le še zelo malo verjame v ves pontifikat. Večina sicer veruje v neko višje bitje, mnogi pa ne verujejo v nič več, izobraženci pa so deloma platoniki, sokratiki in zelo pogosto aristoteliki.

9 Svečenika, ki sta ti opisala *pontifexa maximusa*, pa sta izmed tistih, ki so pogosto res tako neumni, da na besedo verjamejo vse, kar jim vbijejo v glavo; velikokrat pa so prebrisane barabe, ki pred ljudstvom zganjajo strašen hrup in se delajo, kot da bi z bogovi vsak dan igrali za perzijsko šahovnico! Toda sami ne verjamejo nič drugega kot le Epikurjevim besedam, ki se glasijo približno takole: *Ede, bibe, lude! Post mortem nulla voluptas; mors enim est rerum linea**.

10 Če bi nas ti, moja sicer najljubša, za svojo starost čudežno modra Jara, hotela soditi po onih dveh nižjih svečenikih, bi nam delala veliko krivico; mi Rimljani smo namreč natančno takšni, kot sem ti nas zdaj opisal. Vse drugo je lahko le neumna izjava laika, ki pozna rimsko naravo tako malo, kot si jo poznala ti, dokler ti je kot rimski sovladar nisem razkril. Ker pa zdaj to veš, moraš nas Rimljane soditi in obravnavati že nekoliko prizanesljiveje. – Kaj meniš, je moja zahteva upravičena ali ne?”

9. Gospod napove usodo Rima in Jeruzalema

1 Jara reče: “To je vendar samoumevno! Ker je očitno le tako, kot si mi zdaj odkrito razkril, nimam ugovora zoper vas. Če imate dobro voljo, tudi neuspeha ne more biti, niti tedaj ne, ko se pred očmi sveta zadeva ne izkaže kot koristna. Jaz se gotovo ne dam zapeljati videzu; razumem pa tudi to, da po naravi lahko veliko prej dosežemo dobro voljo kakor najčistejšo resnico, saj šele ta da dobri volji resnično in

**Jej, pij, igray! Po smrti ni več zabave; kajti smrt je konec stvari.*

učinkovito luč življenja. Dobro voljo ste, kakor pripoveduješ, nespremenjeno že od nekdanj imeli; posameznosti so jo lahko sicer skalile, v celoti pa so jo spremenile le malo ali celo nič.

2 Zdaj se bo vaši dobri volji pridružila še najčistejša luč večne resnice, s katero mora vaša že od začetka dobra volja dobiti tudi pravo pot in resnična sredstva za zanesljivo doseglo najboljših uspehov; od vas torej očitno ne moremo pričakovati drugega kot le najboljše! – O Gospod, blagoslovi te moje preproste besede, da bi postale za vse čase trajna resnica!”

3 Zdaj **Jaz** rečem: “Da, ti Moja tisočkrat ljubljena Jara, naj bodo blagoslovljene tvoje čudovito lepe in tako zelo resnične besede!

4 Rim bo dolgo ostal najboljši bivališče Mojega nauka in Mojih posebnih milosti; to veliko cesarsko mesto bo doseglo starost, kakršno bodo dočakala le redka egiptovska mesta, vendar ne tako nepoškodovana kakor Rim. Zunanji sovražniki skoraj ne bodo poškodovali tega mesta; če bo poškodovano, bodo za to krivi le čas in njegov maloštevilni notranji sovražniki!

5 Toda v prihodnje bo žal tudi v tem vladarskem mestu Moj nauk prešel v nekakšno malikovanje; toda kljub temu bodo v njem na splošno še vedno najboljše ohranjene Moja beseda in najboljše življenjske navade.

6 Šele v poznih časih pa bo tam zelo izginil duh tega Mojega nauka. Ljudje bodo grizli najbolj zunanjo skorjo in jo imeli za duhovni kruh življenja; toda tedaj jih bom Jaz s pravimi sredstvi postopno znova pripeljal na pravo pot! In če bi še toliko nečistovali in prešuštovali, jih bom o pravem času spet očistil!

7 Sicer pa bo to mesto zmeraj ostalo oznanjevalec ljubezni, ponižnosti in potrpežljivosti, zato mu bom v vseh časih veliko spregledal in zemeljski velikaši se bodo pogosto zbirali okrog njega in hoteli iz njegovih ust slišati besede svojega zveličanja.

8 Povsem čisto pa se na tej zemlji na splošno ne bo nikoli nič ohranilo za dolgo, torej tudi Moja beseda ne; toda najčistejša za življenje in kot zgodovinska relikvija bo ostala še vedno v Rimu!

9 To ti zagotavljam zdaj tu, Moj najljubši prijatelj Cirenij, kot popoln in resnični blagoslov najlepših in najresničnejših besed naše najljubše Jare!

10 Eno tisočletje za drugim ti bo pokazalo in povedalo, da se bo ta Moj izrek glede trajanja in položaja Rima popolnoma uresničil!

11 Jeruzalem pa bo uničen tako, da že odslej naprej ne bodo več vedeli, kje je nekoč stal. Pozneje bodo ljudje tam zgradili majhno mesto istega imena; toda njegova podoba in položaj bosta spremenjena. In celo to mestece bo moralo prestatati veliko hudega zaradi sovražnikov od drugod, in bo odslej brez položaja in pomena ostalo gnezdo najrazličnejše sodrge, ki bo bedno životarila od mahu s kamnov iz današnjega časa.

12 Da, to staro Božje mesto sem res hotel narediti za prvo na zemlji; toda ni Me spoznalo, ampak je ravnalo z Menoj kakor s tatom in morilcem! Zato bo padlo za zmeraj in se odslej ne bo več dvignilo iz ruševin starega pošteno zasluženega prekletstva, ki si ga je pripravilo samo in ga izreklo s svojimi usti! – Si, Moja tisočkrat ljubljena Jara, zdaj zadovoljna s tem Mojim blagoslovom?”

13 **Jara**, do solz ganjena reče: “O Gospod, Ti moja edina ljubezen! Le kdo ne bi bil zadovoljen s tem, kar Ti, o Gospod, izrečeš, in še posebno s tolikšno obljubo, ki sega v najbolj oddaljene čase? Zdi se mi, da je tudi moj ljubi, visoki Cirenij zelo zadovoljen s tem in prav tako Kornelij, Faust in tudi naš Julij. Zdi pa se mi, da je vprašanje, ali bodo zadovoljni s Tvojimi napovedmi glede Jeruzalema otroci iz Jeruzalema, ki sedijo za našo mizo, še več pa jih sedi za drugimi mizami okrog nas, z njihovih obrazov namreč ne sije vedrina kakor z obrazov Rimljanov.”

14 Po tej zelo prepričljivi pripombi so vstali **nekateri**, ki so bili iz Jeruzalema, in rekli: “Svoji očetni hiši seveda ne smemo želeti propada, dokler ni postala prebivališče tatov in roparjev; ko pa postane to, ji tudi ni treba več prizanašati! Potomec ima tu – brez strahu, da bo grešil – pravico, da jo svojeručno poruši nad glavami barab, ki prebivajo v njej in za večno zabriše vsako sled njenega nekdanjega obstoja.

15 Če pa zanesljivo vemo, da Jeruzalem ni nič drugega kot gnezdo roparskih morilcev, čemu naj bi žalovali, če hoče Gospod dati temu gnezdju že zdavnaj zaslužen plačilo in mu bo to zanesljivo tudi dal. Zalostno pri tem je samo to, da si bo to nadvse blagoslovljeno Božje mesto, dopuščeno od samega Boga, nazadnje kljub vsem opozorilom že tretjič nakopalo svojo najbolj bolečo kazen! Toda Njegova znana brezmejna potrpežljivost nam je tudi najzanesljivejši dokaz, kako zelo si je to mesto zaslužilo najstrožjo kazen, in glede tega ga res ni vredno niti najmanj pomilovati in celo zadevo obžalovati.

16 *Volenti non fit iniuria!** Kdo bo pomiloval in obžaloval tistega, ki hoče pri še tako močni sončni svetlobi sam skočiti v jamo? Mi ne! Oslu in voli se nam niso še nikoli smilili, posebno če hočejo pred vsem svetom blesteti kot najmodrejši; še veliko manj sočutja zaslužijo, če hočejo svojo hlinjeno visoko modrost, ki je pravzaprav le najbolj nezaljšana oslarija, resnično uveljaviti z vsakovrstno zlobo in najbolj prevečano zvijačnostjo.

17 Povsem prav je, da je tudi bolna človeška duša deležna več sočutja kot krhko telo bolnega človeka. Če pa k telesno bolnemu človeku, ki je še popolnoma pri pameti, pride pameten in zanesljiv zdravnik, prepozna bolezen in bi bolniku zanesljivo lahko pomagal, bolnik pa, namesto da bi z veseljem sprejel zdravnikov zdravilni nasvet, ukaže služabnikom zdravnika vreči skozi vrata, kdo, vprašamo, bo še sočust-

**Tistemu, ki tako hoče, se ne godi krivica, to pomeni: Kdor tako hoče, se mu godi prav!*

voval s takšno bolno dušo? Mi ne, gotovo pa tudi nihče drug ne! Tak zagoveden človek naj potem le zboli za najgrenkejšo in najbolj bolečo boleznijo in se šele iz svojih bolečin nauči, kako neumno je bilo, da je najspretnjšega zdravnika pognal skozi vrata!

18 Neumnost sama zase zasluži sočutje, ker neumnež ne more nič za to, da je ostal neumen že od zibeli; so pa ljudje – kakršna je večina velikih duhovnikov, farizejev in pismoukov – ki niso neumni, namerano pa se delajo neumne, da bi lahko ubogo ljudstvo, ki so ga sami poneumili, toliko laže zlorabili za svoje sramotne, kar najsebičnejše namene! Takšni ljudje nimajo bolnih duš, temveč so le močni in zdravi volkovi v ovčjih kožuhih in ne zaslužijo drugega, kot da jih postrelijo z najostrejšimi puščicami; in hudo neumno bi bilo človeško srce, ki bi sočustvovalo z njimi.

19 Komu na svetu naj bi bilo žal noči, ki jo prežene vzhajajoče sonce? Ali kdo je tako nor, da bi jokal za nadležno zimo, divjim viharjem, za kugo, ki je prenehala, in za prekletimi slabimi letinami? In mi verjamemo, da bi bilo še veliko neumnejše žalovati zato, ker nam hoče Gospod v zadnjem času izkazati največjo Svojih milosti. Da, zelo žalostno je, da Jeruzalem noče spoznati in sprejeti najsvetlejše duhovne luči; to namreč pomeni, da se je popolnoma pridružil satanu sveta! Kjer pa je tako, tam naj prideta ogenj in žveplo z neba! Sodoma in Gomora že dolgo počivata v globini Mrtvega morja; le kdo bi hotel objokovati zloglasni mesti? In tako tudi Jeruzalema ne bodo objokovali!

20 In tudi ti, premila Jara, si se v svoji sodbi o nas nekoliko zmotila! Glej, videz ni vedno odsvit resnice in nas včasih vara! Mar ne misliš, da je tako in bo verjetno tako tudi za vedno ostalo? Imamo prav ali ne?"

21 **Jara** reče: "Toda Gospod, Ti moja ljubezen, zakaj se mi mora dogajati, da nisem sposobna prav presojati ljudi, ampak jih zmeraj presojam napačno? To je že prav neprijetno! Prej sem dobila sicer le blag, toda vendarle ukor od Cirenija, zdaj pa kar od cele množice! Vsi imajo prav, le jaz očitno ne, ker imajo v resnici prav, jaz pa ne. O Gospod, daj mi vendar boljše spoznanje, da s svomi sodbami ne bom kar naprej nasedala!"

10. Evangelij za ženski spol

1 **Jaz** rečem: "Le lepo počasi, Moja ljuba hčerka! Za to se moraš le bolj premagovati in ne smeš biti jezikava do izkušenih moških! Prav tako ne smeš nikoli takoj soditi po zunanosti, temveč zmeraj lepo počakaj, kaj bodo o tem ali onem izkustvu povedali svetno izkušeni moški!"

2 Ko se ta ali oni nekoliko zmoti, šele tedaj je čas, da ga prav nežno in blago opomniš, kako in kje je morda pogrešil – toda nikoli prej!

3 Ne bi se namreč spodobilo, če bi deklice poučevale resnico prej kakor izkušeni možje; toda ko možje tu in tam nemodro zaidejo s prave poti, tedaj je pravi čas, da ženska nežno in blago pristopi in reče: 'Priatelj moj, pazi se; tu si namreč ubral napačno pot! Zadeva je takšna in takšna!' To bo moža zelo veselilo in rad bo ubogal mili, nežni in blagi glas.

4 Toda z jezikavostjo se ne doseže nič, in moža zlahka naredi zlovoljnega in jeznega; potem pogosto sploh ne posluša lepega in blagega glasu še tako spretne ženičke.

5 Glej, to je tudi evangelij, toda le za tvoj spol! Katera ženička bo to upoštevala, se ji bo na zemlji zmeraj dobro godilo, katera pa se ne bo ravnala po tem evangeliju, naj sama sebi pripiše, če je možki ne bodo spoštovali.

6 Pravična žena je simbol najvišjih nebes – krivična, trmasta in oblastna žena pa je satanova podoba, torej najslabši, najnižji in najgloblji pekel.

7 Prava ženička se nikoli ne sme popolnoma razjeziti na moža; v ženskem bitju morajo namreč prevladovati največja potrpežljivost, krotkost in ponižnost. Šele v njej mora mož najti pravo umiritev svoje viharne narave in sam postati krotak in potrpežljiv! Če pa bi žena nazadnje začela rogoviliti pred možem, kaj naj potem počne šele mož, pri katerem je vse skupaj že tako in tako viharnejše kakor mirno?!

8 Zato torej nikoli jezikavo, Moja sicer najljubša hčerkica, – sicer boš še večkrat dobila priložnost, da se boš jezila, ko te bo spet kdo oštel! – Si Me dobro razumela?"

9 **Jara** reče: "Razumela že, – toda zdaj mi je hudo pri srcu, ker sem bila neumna in jezikava. Saj sem vendar že več ur molčala in bilo je prav; zdaj pa me je zamikalo, da bi tudi jaz nekaj povedala, vendar bi bilo boljše, če bi molčala še naprej. Toda odslej bo moj jezik tako zelo počival, kakor še ni jezik v ženskih ustih!"

10 **Jaz** rečem: "Tudi to, Moja ljuba hčerkica, ni ravno tako zelo potrebno, vendar pa molči, če nisi povabljena h govorjenju! Če pa si h govorjenju povabljena in molčiš, bo imel mož to za prav hudo trmo, za hudobijo in prekanjenost in se bo s srcem odvrnil od tebe.

11 Torej: govoriti ob pravem času in ob pravem času molčati, toda zmeraj polna krotkosti, ljubezni in predanosti, to je ženino najlepše okrasje in to je tisti ljubki življenjski plamenček, ki je primeren, da oživi vsako možko srce in ga naredi krotko in mehko!

12 Pri dekletih pa je pogosta zelo razvpita razvada, imenuje se nečimrnost, ki ni nič drugega kot zdravo seme napuha. Če dekle pusti, da v njej vzkali, je že zapravila svojo nebeško ženskost in se zelo približala satanovi podobi. Nečimrno dekle je komaj vredno posmeha, ošabna in napuhnjena žena pa je mrhovina med ljudmi in jo zato vsakdo po pravici močno zaničuje.

13 Zato, Moja hčerkica, ne bodi nikoli niti malo nečimrna in še manj

ošabna in napuhnjena, pa boš med mnogimi blestela kot najlepša zvezda na visokem nebu! – Si vse to dojela in razumela?”

14 **Jara** reče: “O da; nika mi ne zameri, da sem bila tako zelo neumna!”

15 **Jaz** rečem: “Ne vznemirjaj se zato! – Zdaj prihaja spet Marko s svojimi in videli bomo, kaj nam bodo povedali!”

16 Jara je zadovoljna in začena razmišljati še zlasti o nečimrnosti, tedaj pa pride spet k Meni Marko z vso družino, njegova žena in otroci pa Me začno na vso moč hvaliti in slaviti.

17 **Jaz** pa jih blagoslovim in jim zapovem, naj se dvignejo s tal, ter rečem ženi in otrokom: “Vi in predvsem Marko, ki vas bo pozneje v vsem poučil, veste, s čim Mi boste za vedno ugajali in kako si boste zagotovili Mojo vsakokratno pomoč, če jo boste kdaj posebno potrebovali.

18 Toda ker ste ves čas tako vztrajno in prizadevno skrbeli za Mojo in mojih učencev gmotno blaginjo, sem vam vse, kar ste zdaj videli, podaril v zahvalo in vse uredil tako, da vam lahko služi v vašo največjo časno in tudi večno korist. Toda naj vam zdaj Rafael tudi pokaže, kako je treba to uporabljati; ob takšni posesti je namreč potrebno tudi znanje o tem, kako jo je mogoče smotrno uporabljati!”

19 Tedaj (**Jaz**) pokličem Rafaela in mu rečem: “Pojdi z njimi in jim pokaži, kako naj vse prav uporabljajo; sinovoma tudi pokaži, kako naj uporabljata vseh pet jadrnic in kako lahko z njimi izrabita vsak veter! Tako naj postaneta prva in najboljša mornarja na vsem tem morju, in tako kot njune ladje bodo kmalu opremljene tudi vse druge ladje na velikem morju, to pa bo Rimljanom zelo koristilo.” – Kar sem naročil angelu, se je nato hitro zgodilo.

20 Tudi Cireniju sem rekel: “Naj gre zraven nekaj tvojih najbistrejših služabnikov, da se bodo tudi oni kaj naučili za vaše svetne potrebe! Hočem namreč, da so vsi, ki Mi sledijo, v vseh stvareh modri in prizadevni.” – Nato je Cirenij po Mojem nasvetu takoj poslal nekaj svojih služabnikov in tudi dečka Jozueta, ker se je ta še posebno rad vozil po vodi.

11. Mnenje Nubijcev o čudodelništvu

1 Ko je bilo urejeno tudi to, je spet pristopil k Meni **Oubratouvis-har** in rekel: “Ti edini si vsemogočen in premogočen! Glej, jaz in moji bratje in sestre smo zdaj videli zveličanje vseh ljudi, ki so poštenega srca in dobre volje, ki gledajo na vzgojo srca in čudi in ne predčasno na vzgojo razuma, ki naj bi bil pravzaprav samo desna roka srca. To je in ostane edina prava pot resničnega življenja in njegovega zveličanja, in to mi črnci spoznamo in vsi razumemo kakor en prebujen mož.

2 Toda ob vsej naši življenjski zrelosti in spoznanju nas zelo muči ta čudež in zato smo se začeli prerekati, saj nekateri menijo, da bi lahko

tak čudež naredil tudi kak povsem popoln človek po Tvojem Duhu. Drugi pravijo: takšne stvari lahko za večno naredi le sam Bog; za to je potrebna vsemogočna Božja volja, ki je nikoli noben ustvarjeni duh ne more imeti, ker ni neskončen, temveč je le nadvse omejen duh.

3 Dalje pravijo in menijo, da opazimo to že na ustvarjenih bitjih te zemlje. Kolikor večja so, s toliko več moči in oblasti nastopajo, in kolikor manjša so, toliko manjša je tudi njihova moč. Pri nas se govori o nekdanjih velikanskih slonih, v primerjavi s katerimi naj bi bili ti, ki zdaj živijo na zemlji, le majhne opice. Te živali naj bi imele tolikšno moč, da so s svojimi rilci zlahka izruvale največja drevesa. Če pa je že moč bitja, ustvarjenega na tej zemlji, odvisna od njegove velikosti, koliko večje razlike, kot osnovnega pogoja za moč, bi morali opaziti šele pri duhovih! Kar je torej mogoče Tebi kot pravečnemu Duhu, ker si samo Ti neizmerno velik, to ne more biti mogoče nobenemu končno ustvarjenemu duhu, in zato torej tudi ne more iz nič ustvariti takšne hiše, takega vrta in tako čudovite ladje!

4 Tudi glede tega menim nekoliko drugače; rekel sem jim namreč, upoštevajoč mnenje prvih: V trenutku ustvariti delo, ki pa bi ga – čeprav z veliko truda – lahko naredili tudi ljudje, naj bi bilo za Boga vendar lažje kot neko drugo, ki ga ljudje nikoli ne bodo mogli opraviti in tako tudi mora biti.

5 Tako lahko ljudje sčasoma zgradijo čudovite in nadvse velike stavbe; toda ni človeka na zemlji, ki bi zmozel ustvariti eno samo rastlino mahu, da bi rasla, cvetela in naredila seme, sposobno za razmnoževanje, kaj šele kakšno sadno drevo ali celo žival, ki se lahko prosto giblje, išče hrano in spočne sebi enake.

6 Takšnih stvari še tako popoln človek ne bo mogel nikoli ustvariti iz nič; za to je potrebno več kot s časom in prostorom omejena moč končnega človeškega duha. Toda končne stvari, ki jih je, četudi mukoma, človek že ustvaril, bi popolni človekov duh zlahka v trenutku priklical v bivanje. Vprašanje pa je, ali za trajno ali le za nekaj trenutkov ob priložnosti, ko bi se nesebično trudil le za to, da bi za poveljanje Tvojega imena slepim dal pravo luč!

7 Mi ne bi hotel, o Gospod, pravilno razložiti tega? Imam prav jaz ali drugi? S tem vprašanjem te gotovo ne bi nadlegoval, če ne bi opazil, da so Ti zdaj – seveda povsem po Tvoji volji – privoščili nekaj prostega časa. Če Ti torej Tvoja sveta volja dovoljuje, da mi daš na moje vprašanje večno veljavni odgovor, bi bila za vse nas tudi to prevelika milost, za katero se Ti nikoli ne bi mogli dovolj zahvaliti.”

12. O zaverovanosti v svoj prav

1 **Jaz** rečem: “Da, ti Moj zelo ljubi prijatelj, glede tega bi zelo težko pritrdil ali tebi ali tvojim nekoliko drugače mislečim tovarišem! Pred-

stavlja si palico, ki nekoliko majavo tiči v zemlji; le-to naj bi, da bi lahko nanjo kaj pritrdili, z lesenim kladivom trdneje zabili v tla. Prideta pa dva precej nespretna tesarja, še prava vajenca v svoji umetnosti, in eden, ki se ima za spretnejšega, reče tovarišu: 'Brat, oba sva sicer enako spretna; toda kljub temu mi daj kladivo, da bom jaz prvi udaril po vrhu palice! Jaz zelo lahko zadnem žebelj na glavo!' – 'Dobro,' reče drugi, 'pokaži, kako si sposoben zadevati žebelj na glavo!' Nato prvi vzame kladivo in močno zamahne. Zadene palico tako, da jo le oplazi po levi strani, in to palice nikakor ne utrdi. Tovariš se temu smeji in reče: 'Daj kladivo spet meni; s takšnim zabijanjem palica pač nikoli ne bo tičala v materi Zemlji trdneje kakor prej!' Reče tisti, ki ni zadel palice na glavo: 'Na, vzemi kladivo in poskusi srečo!' Zdaj tudi drugi zelo močno udari, toda tudi on ne zadene palice na glavo, temveč jo le oplazi po desni strani. In začneta se prepirati, kateri je bolje zadel. Razumljivo je, da se ne moreta zlahka zediniti; kjer se dva prepirata, se prepir ne neha prej, dokler ne pride močnejši in bolj izurjeni ter prepirljivcema pokaže, kako se zadene žebelj na glavo. Potem zmoreta to tudi oba prepirljivca, toda brez tretjega bi se še kar nekaj časa prepirala samo o tem, kdo od njiju je bolje udaril, ali je bil boljši udarec tisti, ki je palico oplazil po levi ali pa oni po desni.

2 In glej, ravno tako je z vašim prepikom: nazadnje moram pač Jaz biti tretji, ki bo vašemu modremu prepiku naredil konec s tem, da bo pred vami zadel žebelj na glavo, sicer bi se lahko med potjo razvnel krvav prepir, in vse samo zato, da bi ugotovili, ali je boljši zgrešeni udarec na levo ali prav tako zgrešeni na desno!

3 Torej niti ti niti tvoji tovariši niste odkrili resnice glede storjenih čudežev in glede tega, ali bi jih lahko naredil tudi duhovno povsem popoln človek, ampak ste jo komaj oplazili po levi in desni!

4 No, da bom Jaz žebelj zadel na glavo, je zanesljivo; toda preden bom naredil ta za vas zanesljivi udarec, moraš iti k svojim tovarišem in jim povedati, da nima prav niti leva niti desna stran, ampak se je vsaka komaj dotaknila resnice. Najprej se morate zediniti v tem, da o tej zadevi popolnoma nič ne veste in ne razumete. Šele potem pridi in Jaz ti bom povedal, kaj je res in kaj je treba vedeti in misliti o tej zadevi!"

5 Tedaj gre črni vodja spet k svojim **tovarišem** in jim vse pove. Ti pa so zelo modro rekli: "Povsem prav in dobro je, da nam bo dal odgovor sam Gospod; ne velja namreč le za zdaj, temveč tudi za vse prihodnje čase. Kolikokrat se je med nami že zgodilo, da je kdo od nas kako zadevo presodil tako, drugi drugače in tretji spet drugače! Kdo od treh je presodil prav in po resnici? Nihče ni palice zadel na glavo, večkrat jo je morda komaj oplazil! Nazadnje je moral odločiti zbor vseh in večina glasov, kdo ima prav pri presoji kakšne stvari ali v kakšnem ravnanju; in neredko se je zgodilo, da je večina dala prav ravno tistemu, ki je najbolj udaril mimo palice. Če bi že tedaj dobili od koga tak moder nasvet, kolikim nepotrebnim prepikom bi se ognili! Tako pa te-

ga svetega nasveta nismo imeli in smo se pogosto prepirali samo zato, ker je hotel biti vsak od nas najpametnejši.

6 Vendar je to imelo tudi svojo dobro stran; večno prepiranje je čedalje bolj prebujalo našo žejo po čisti resnici. Brez te gotovo ne bi nikoli izbrali za svojega vodnika tebe, Oubratouvishar; brez tebe pa ne bi nikoli prišli v Memfis in brez Memfisa še manj sem, kjer lahko slišimo najčistejšo resnico iz ust Njega, ki je večni pratemelj vsega življenja, vse biti in vseh stvari. Pojdi tja in se Mu v imenu nas vseh najgloblje zahvali za nam vsem namenjeni božansko najmodrejši namig, ki ga hočemo spoštovati in ga bomo iz roda v rod tudi v dejanju najbolj živo in resnično upoštevali! Zato med brati nobenega prepira več!”

13. Možnost, da bi delali večje stvari kot Gospod

1 S tem odgovorom je prišel vodja v spremstvu svojega služabnika k Meni in mi hotel dobesedno sporočiti, kaj so mu povedali njegovi tovariši.

2 **Jaz** pa sem mu rekel: “Priatelj, Tisti, ki preiskuje človekovo srce in obisti, tega ne potrebuje! Jaz vem že vse, kar so ti tovariši prav modro zaupali, in zdaj lahko iz Mojih ust izveš, kaj je v vaši sporni zadevi prav. Glej, poslušaj in razumi!

3 Ko bo kak človek na tej zemlji ali tudi šele onstran, in tako bo največkrat, dosegel najvišjo duhovno življenjsko popolnost, bo lahko tudi samo s svobodno voljo delal, ustvarjal in ohranjal ne le to, kar delam zdaj Jaz pred vašimi očmi in kar je in se dogaja v vseh sferah stvarstva, temveč še veliko več! Popoln človek je namreč, prvič, kot Moj otrok eno z Menoj v vsem in ne morda le v nekaterih posebnostih, in ker je Moja volja postala tudi popolnoma njegova, mora biti seveda sposoben tudi delati vse tisto, kar zmorem Jaz sam.

4 Drugič, zaradi tega noben še tako popoln človek ne izgubi svoje svobodne volje, čeprav je njegova volja postala še tako zedinjena z Menoj, in zato tudi izvira vse njegovo hotenje ne le iz **Mene**, temveč tudi povsem nevezano *svobodno iz njega samega*, in to bo potem očitno tisti ‘več’ nad Mojo voljo.

5 To zveni sicer nekoliko kot izmišljeno, a kljub temu je tako in bo tako tudi večno ostalo. Da pa boš lahko to povsem jasno spoznal, ti bom zadevo še nekoliko bolj razložil in te opozoril na neko stvar, ki ti od Memfisa ni več povsem tuja.

6 V Memfisu si med vašim prvim bivanjem tam, in sicer pri poglavarju, modrem Justusu Platonicusu, videl več vrst zrcal, katerih nadvse zglajena površina je odsevala tvojo podobo.

7 Poglavar pa ti je nazadnje pokazal tudi tako imenovano magično zrcalo, v katerem si nadvse začuden zagledal samega sebe veliko večjega od svoje naravne velikosti.